

Παρασκευή 10 Ιουλίου

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ «ΡΟΕΣ» - Σ. ΣΠΥΡΑΤΟΥ
"Κ.Π. ΚΑΒΑΦΗ, ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ" &
"ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΚΟΝΤΕΣΙΝΑ ΦΕΛΙΤΣΙΤΑ"

"Τρία ποιήματα για το χρόνο του Κ.Π. Καβάφη"

ΧΟΡΕΥΟΥΝ

"Μονοτονία": Σπύρος Βλάχος - Μαρία Ναυπλιώτου

στις καρέκλες του καφενείου: Γιάννης Κασκαμανιώτης Φάνης Καφούσιος - Jimmy D' Silva

"Λήθη": Μαρουσά Καραλέκα - Μαρία Ναυπλιώτου - Άννα Σοφία Καλλινικίδου - Λένα Γολεμάτη

"Εν τω μνή Αθύρ": Σπύρος Βλάχος - Γιάννης Κασκαμανιώτης - Jimmy D' Silva
Μαρουσά Καραλέκα - Μαρία Ναυπλιώτου - Άννα Σοφία Καλλινικίδου - Λένα Γολεμάτη
Περιπατητής: Michael Jarman

Τα κοστούμια έραψε η Διονυσία Μπένου

Χορογραφία-Σκηνοθεσία: Σοφία Σπυράτου
Μουσική Επιμέλεια: Λάμπρος Λιάβας
Κοστούμια: Καλλιόπη Κοπανίτσα.
Κανονάκι έπαιξε η Ανιές Αγκοπιάν.

"Πώς είναι το μακιγιάζ απόψε;"

Χορογραφία: Jimmy D' Silva
Μουσική Επιμέλεια-Κοστούμια: Jimmy D' Silva

ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Μαρουσά Καραλέκα - Άννα Σοφία Καλλινικίδου
Λένα Γολεμάτη - Σπύρος Βλάχος
Γιάννης Κασκαμανιώτης - Jimmy D' Silva

"Η χορεύτρια Κοντεσίνα Φελιτσιτά"
εμπνευσμένο από το ομώνυμο διήγημα του Θράσου Καστανάκη.

ΧΟΡΕΥΟΥΝ

Κοντεσίνα: Μαρουσώ Καραλέκα. Τζίμου ο Θάνατος: Σπίρος Βλάχος

Ζευγάρια στο ντάνσιγκ: Γιάννης Κασκαμπανιώτης - Φάνης Καφούσιος - Jimmy D' Silva
Μαρία Ναυπλιώτου - Άννα Σοφία Καλλινηκίδου - Λένα Γολεμάκη

Ακούγεται η φωνή του Γιώργου Μιχαλακόπουλου

Τα κοστούμια έραψε η Διονυσία Μπένου
Κατασκευή σκηνικών: Γ. Κυπραίος

Χορογραφία-Σκηνοθεσία: Σοφία Σπυράτου
Μουσική Επιμέλεια: Λάμπρος Λιάβας
Κοστούμια-Σκηνικά: Καλλιόπη Κοπανίτσα
Βιολί έπαιξε ο Νίκος Οικονομίδης

ΕΝ ΤΩ ΜΗΝΙ ΑΘΥΡ: «Ο Λεύκιος» -φανταστικό πρόσωπο- «απεβίωσε εις ηλικία 27 (ΚΖ) ετών εν τώ μηνί Αθύρ, ήτοι Σεπτέμβριον ή Οκτώβριον». Οι άλλοι σχολιαστές μιλούν για Οκτώβριο-Νοέμβριο· πάντως πρόκειται για το μήνα που έφερε το όνομα της Αιγυπτιακής θεάς των τάφων αλλά και του έρωτα (Α. Κόμης, Κ.Π. Καβάφης, Κέρκυρα 1935, σ. 36-38).

Διαβάζοντας αυτά τα 3 ποιήματα η προσοχή μου στράφηκε στο πώς μετράει ο ποιητής το χρόνο. Κι έτσι στη Μονοτονία με οδήγησαν οι γνωστές εικόνες των καφενείων της ποίησης του Κ. Καβάφη όπου σε μίαν αιώνια σχεδόν αναμονή του τέλους οι ωραίες στιγμές μοιάζουν να μην υπήρξαν, καθώς όλα καταπνίγονται απ' την αράχνη του χρόνου.

Στη Λίθη ο παρελθών χρόνος της ομορφιάς των λουλουδιών αποκομένος πια από τον ενεστώτα "ξεχνάει" τη λάμψη του ήλιου, το σώμα του έρωτος. Έτσι κι ο παρελθών χρόνος της ομορφιάς των γυναικών, μαραινείται αναπολώντας τη ζωή, τον έρωτα, τις δροσερές αυγές.

Στο τρίτο ποίημα, Εν τω μηνί Αθύρ, κυριαρχεί η αίσθηση, ότι το παρελθόν που διαβάζει στον παρόντα χρόνο ο αναγνώστης, προβάλλεται διαχρονικά σ' ένα αέναο μέλλον, καθώς το αίσθημα της σχέσης και της αγάπης για το νέο άνδρα παραμένει άφθαρτο. Πέρα απ' το θάνατο, πέρα απ' το χρόνο που έφθειρε την πέτρα, πάλλεται η ψυχή, το πόσο "...μεγάλως αγαπήθη ο Λεύκιος". Η εικόνα που επίμονα ταυτίστηκε μέσα μου με το ποίημα, σχεδόν με την πρώτη ανάγνωσή του, είναι το αρχαίο ανάγλυφο. "...Ο ύπνος και ο θάνατος σκάνουν το σώμα του νεκρού πολεμιστή..."

Με ποια συγκίνηση τους ξαναβρήκα στο ποίημα "Η κηδεία του Σαρπηδώνος" "...Τους δύο αδελφούς, τον ύπνο και το θάνατο".